

НИКОЛАЙ РАЙНОВ
ГОСПОДАРКАТА НА ЕЗЕРОТО
ИСПАНСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

В онова време, когато скитащите се рицари ходели от град на град да дирят подвизи и слава, един безстрашен рицар, яхнал бял кон и следван от своя оръженосец, минавал веднъж по бляскавата Кастилия. Той бил облечен в желязна броня, украсена със злато; навръх копието му се веел червен пряпорец, а на щита му имало изписан лъв и къс надпис: „Без страх.“

Той идвал от Арагона, дето бил надвил на състезания много рицари, и отивал във Валядолид, за да постъпи на служба при краля. Пътят бил еднообразен. Прашна и суха равнина, през която тече спокойна река с песъкливи брегове. Земя без зеленина, тук-там набраздена и засадена с лози. Горещо слънце. Рицарят се чувствал уморен — не от пътуване, ами от бездействие: нямало с кого да се бие по тия места.

Както яздели, оръженосецът му казал:

— Господарю, пладне е вече. И полека да вървим, все ще стигнем надвечер във Валядолид. Нека потърсим някое ханче да си отпочинат конете. Там ще ни дадат студена вода, а може да намерим и храна. Ще почакаме, докато мине горещината, па ще продължим пътя си по хлад.

— Добре — отговорил рицарят. — Да се спрем, дето кажеш.

Те се запътили бавно към няколко къщи, които изглеждали отдалече като купчини червен пясък.

Влезли в двора на бедно ханче, дето не ги посрещнал никой. Оръженосецът отвел конете в обора, след което влязъл в голямата стая за пътници, дето бил вече седнал господарят му.

Ханджията им казал: „Добре дошли“ — и почнал да им готви обяд. В един кът на стаята седял беден свирач, облечен в окъсани дрехи. Той оставил китарата, на която свирел дотогава, за да разгледа току-що влезлите пътници. После се приближил до рицаря и го запитал би ли желал да му изпее някоя песен.

— Ако искаш да ми направиш удоволствие — отвърнал му рицарят, — недей възпява ни моите подвизи, ни чуждите. За мене ти не знаеш нищо. Каквото и да изпееш, ще бъде лъжа. А почнеш ли да възпяваш чужди подвизи, може да се роди в сърцето ми завист. Най-добре ще бъде, ако ми кажеш къде би могъл Безстрашният рицар да намери нови приключения.

— Аз знам такава страна, рицарю. Чувал ли си нещо за Господарката на езерото?

— Не съм. Но самото име, което спомена, вече буди любопитство. Разкажи ми, какво знаеш за тая жена.

— Близко до Паленсия се простира голяма равнина, която тамошните хора наричат Зелена долина. Всред нея има широко и дълбоко езеро. Едно време, когато живеел Херкулес, който ходил по тия места, там имало някакъв много зъл исполин. Той измъчвал населението. Херкулес събрал юнаци и с тяхна помощ убил великана. Селяните, като се научили за тоя подвиг, издигнали клада, изгорили на нея трупа на убития и хвърлили пепелта в езерото. В тоя миг се зачули издън езерото страшни викове и писъци. Водата закипяла, ужасен вятър се повдигнал и всички хора, които се били насъбрали на брега, били отнесени от вихъра. Едни се издавили, а други, които успели да избягат, не смеели след това да се приближат до това място. Замръкнат ли пътници на брега, те чували от време на време викове, сякаш някой моли за помощ. Но отидат ли там, отдето се чувал викът, той почвал да се раздава от другия бряг. Тъй те обикаляли цяла нощ около езерото, без да видят никого.

— Чудни неща разказваш ти. Продължавай!

— След време надошли бедни рибари да ловят риба в езерото. Те хващали грозни риби, по-черни от катран. Сложат ли ги в тигана да ги пържат или на скарата да ги пекат, рибите се превръщали на въглини, а после отведнъж изчезвали: никой не можел да разбере къде са отишли. Но това е още нищо. В днешно време стават там по-чудни работи. По бреговете на това езеро, дето не расте ни трева, ни дори мъх, през някои вечери хората виждат изведнъж, като по вълшебен знак, да се издигат замъци и крепости. Войници, облечени в броня и цели въоръжени, излизат от водата и почват да се бият с такова настървение, че звънът на оръжието им пречи на хората да спят на десетина километра наоколо. Когато се уморят от боя, те подпалват замъците. Цели няколко часа пламти пожар и всичко се осветява от огъня. Сетне няма и следа от замъците и крепостите. По брега на езерото се виждат само камъни и пепел, а водата закипява и става толкова гореща, че не можеш си пхна ръката в нея.

— Вярно ли е всичко това?

— Вярно е, господарю: аз съм го виждал с очите си. Най-после всичко утихва и тогава се явява една млада жена с чудна хубост. Косата и роклята ѝ са златисти. Очите ѝ приличат на звезди. Тя пее и гласът ѝ е по-сладък от гласа на славея. Ония, които я слушат, обладани от желание да я видят отблизо, пристъпват към езерото и стигат чак до водата. Тя ги вика и кани да я последват в царството ѝ. Много рицари, привлечени от дивната ѝ хубост, разпъват шатрите си в Зелената долина, но никой до днес не е посмял да се довери на думите на хубавицата и да отиде след нея в езерото. Едни се боят от измама, а други — от магия.

— Нека правят тия страхливци каквото искат. Аз ще отида в Зелената долина и ако Господарката на езерото ме повика, ще я последвам веднага. Безстрашният рицар не се бои нито от магия, нито от вълшебства.

Той наградил певеца и след като си отпочинал, тръгнал с оръженосеца си за към долината. Стигнали там. Провидело се голямото езеро. Рицарят заповядал на оръженосеца да натъкми палатката на брега. Когато всичко било готово, той полегнал под шатрата, но не си снел оръжието, за да бъде готов за всичко.

Както казал певецът, така и станало. На отсрещния бряг се явили отведнъж високи замъци, крепости и кули. Излезли много войници, които почнали да се заканват един на друг, а сетне наченали и да се бият. Звънът на оръжието се разнасял надалече. Безстрашният рицар намислил да излезе и да се намеси, ала се боял да не би в това време да се яви Господарката на езерото и той да не я види. Решил да почака...

Малко след полунощ блеснала силна светлина, която озарила и водата, и небето. Но веднага след това всичко помръкнало отново. Гъстата лепкава вода почнала да кипи и да се пени. Цял ден кипяла тя непрекъснато. Надвечер утихнала и станала прозрачна.

Тогава рицарят, както си седял на прага на шатрата, видял, че от езерото излиза нещо леко и бяло, като мъгла. То било Господарката на езерото.

Тя се приближавала към брега по прозрачната вода. Косата и дрехите ѝ били сякаш от злато, а хубостта ѝ била толкова дивна, че осветлявала езерото наоколо.

Хубавицата запяла. Рицарят се унесъл в звучната песен. Той тръгнал към езерото и затаил дъх от страх да не би да пропъди

светлото видение. Но жената се приближила, усмихнала му се и простряла към него ръце.

— Безстрашни рицарю — му казала тя, — ела с мене. Ти си оня, когото обичам и очаквам от дълго. Искам до те заведа в своя дворец. Ти ще царуваш над моя народ и над самата мене, защото твоята смелост заслужава царска корона.

— Господарке — отговорил рицарят, — аз бих тръгнал към тебе, ако водата не беше толкова дълбока. Ще потъна.

— Кой ти каза, че е дълбока? Аз стъпвам на дъното, а едва ми са наквасени нозете.

Тя си извадила единия крак от водата. Стъпалото ѝ било мокро до глезена. Рицарят нагазил в езерото. Изквасили му се само подметките на ботушите. Жената го хванала за ръка и го повела. Дълго вървели по водата. Най-сетне стигнали до голям остров, обрасъл с буйна трева. Потоци текли там: водата им била бистра и студена. По ливадите цъфтели цветя, каквито Безстрашният рицар не бил виждал другаде. Приятни ухания се носели във въздуха. Слънцето греело, без да пари; топлината му била приятна. Надалече се издигали високите стени на огромен град.

Многобройна тълпа от мъже и жени, облечени в разкошни празнични дрехи, излязла да посрещне рицаря и царицата. Всички те мълчали и това зачудило рицаря, но той не се решил да запита каква е причината. Довели им по един бял кон с позлатено седло. Господарката на езерото и Безстрашният рицар яхнали конете и влезли в града.

При всяка крачка рицарят се изненадвал все повече и повече. Градът бил заграден със стени от плътно злато, а бойниците им били от елмази. Всички къщи били от бял мрамор, а покривите им — от едри скъпоценни камъни, излъскани, издялани и споени един с друг. Под светлината на слънцето те сияели ослепително и багрите им образували приятни съчетания.

Към двореца на царицата се минавало по широка улица, постлана със златен пясък. Дворецът бил също от злато, но стените му били изваяни и тук-таме изсечени, та приличали на белоснежна дантела. По тях блестели украшения от рубини, смарагди, аметисти и други скъпоценни камъни, образуващи огромни цветя.

Като влязъл рицарят в двореца, десет хубави моми, облечени в дрехи от бяла свила, го отвели в чертога, отреден за него. Той си

отпочинал там, сетне се изкъпал и облякъл царските дрехи, които били приготвени от по-рано. Тогава влезли отново момичетата и му наметнали една разкошна царска мантия, която струвала цял град.

След това други шест моми, облечени в зелени дрехи, го повели през коридорите и стаите на двореца към престолния чертог. И тия шест момичета, както и другите шест, не продумвали дума, а само се усмихвали любезно. Рицарят много се зачудил на това, ала не рекъл нищо.

Господарката на езерото седяла на своя престол от слонова кост. Тя била облечена в бляскава рокля, чийто цвят изглеждал ту син, ту зелен, както изглеждат морските вълни, когато се преливат. Бисерна корона увенчавала главата ѝ. Царицата поканила рицаря да седне до нея. После, по спокойната и кротка светлина на скъпоценните камъни, наредени на потона, почнали да минават в дълго шествие царедворците, първенците, главатарите и управителите, все облечени във великолепни дрехи. Всеки от минаващите целувал почтително ръката на царицата, а после — на новия цар. Но никой не казвал дума.

Когато се свършили поздравите, донесли трапези и ги наредили в чертога. Трапезата, която сложили пред царя и царицата, била направена само от един-едничък рубин, толкова ярък, че изглеждал като жарава. Всички благородници останали да се нахранят в двореца, а те били тъкмо десет хиляди. Многобройни ястия били поднасяни от млади и хубави моми, които — също като гостите — пазели мълчание.

Невидими свирачи засвирили на всякакви музикални инструменти. Музиката била много приятна. Златните и сребърните съдове по трапезите блестели. Хубавите прислужници се усмихвали. Тиха и мълчалива веселба царувала.

Когато се свършило угощението, шестте моми поднесли на царя и царицата розова вода да си измият ръцете. Чак тогава рицарят се осмелил да запита царицата:

— Защо никой от тия хора не казва дума?

А тя отвърнала:

— В нашата земя има обичай, когато се яви нов господар, всички поданици да мълчат седем седмици. Струва ми се, че това е хубаво. В земята, отдето идваш ти, и тъй се говори прекалено, та за тебе ще бъде добре да си отпочинеш малко.

При тия думи Господарката на езерото станала от трапезата. Станали и всички други. Те излезли, та насядали на една широка поляна, обрасла с великолепни цветя, тъкмо срещу двореца.

Там се давали представления в тържествени случаи. Почнали да излизат всякакви фокусници, акробати и актьори. Едни скачали на невероятна височина. Други правели чудни фокуси. Трети се издигали във въздуха, изгубвали се, а после се явявали отново.

Но най-чудно се видяло на рицаря това, че някои се изкачвали по слънчевите лъчи. По тях те стигали чак до най-високите прозорци на двореца, току под самия покрив, а то било много високо: да се завие на човека свят, като ги гледа. Плъзгали се те ту нагоре по лъчите, ту надолу, сякаш слънчевите лъчи са възета или стълби.

— Царице — запитал Безстрашният рицар, — как могат тия хора да се изкачват по лъчите и да слизат по тях? Това ми се вижда много чудно.

— Те владеят, рицарю, още много други вълшебства. Но ти пък недей бърза да узнаеш всичко отведнъж: отсетне ще научиш и това, па и още много друго. Сега гледай и мълчи. С една дума не мога да ти обясня туй, което е достигнато с дълги години работа.

Сватбата на рицаря и царицата била отпразнувана много тържествено. Новият цар бил толкова обаян и от хубостта на царицата, и от чудноватостите на града, че не знаел, наяве ли е това, или е насън.

На другия ден след сватбата започнали нови тържества, каквито предписвали законите на тая страна.

Двамата младоженци седнали на поляната пред двореца. Дошли градинари и почнали да засяват семена от разни овошки. За половин час дървесата порасли, разлистили се, цъфнали, вързали плодове и плодовете узрели. Момите ги обирали и поднасяли на царицата, на царя и на придворните. Рицарят опитал всички овошки и те се оказали много по-вкусни и по-сочни от онези, които бил ял на земята.

— Колко чудни неща стават в тая страна! — казал той.

— Вярно е — рекла царицата — Но ти ще видиш и други, още по-чудни. Ти виждаш сега колко бързо растат и раждат дървесата. Ала със същата бързина растат и се развиват и животните в нашата земя.

— Благословена земя е вашата — казал рицарят.

След седем дни царицата добила син, а след други седем дни момчето порасло колкото баща си.

— Видях — рекъл царят, — че всичко в това царство се развива бързо. Но дали и толкова бързо старее и умира?

— Не — отвърнала царицата. — И ние живеем, колкото живеят другите хора. Дори и по-дълго живеем, защото не се тровим с грижи и не се ядосваме.

Минали седем седмици. Много чудни неща видял през това време рицарят в новата страна. Отначало всичко го увеличало толкова силно, че той забравил миналото си. Но ето, че по едно време си спомнил за своя оръженосец, когото оставил на брега на езерото. Станало му мъчно за него. И той поверил тъгата си на своята жена.

— Не се безпокой! — му рекла тя. — Ако толкова ти се иска да знаеш какво прави оръженосецът, ще го узнаеш.

Тя донесла чаша вода и казала на мъжа си:

— Погледни на дъното внимателно!

Рицарят погледнал. Той видял отначало смътно, а след това все по-ясно и по-ясно широка повърхност, бляскава и развълнувана; то било езерото, осветено от слънцето. Различил отвъд него сухия, песъклив и каменист бряг, на който се издигали няколко палатки.

До една от тях видял своя верен оръженосец, който тимарел белия кон. И дори го чул, че казва на животното: „Какво ще правим с тебе, приятелю, ако нашият господар не се върне вече? Дали е загинал той? Или пък е решил да остане в дъното на езерото, за да живее с хубавицата, вместо да се бие като безстрашен рицар, какъвто беше доскоро?“ Конят почнал да цвили скръбно.

Рицарят, като видял и чул това, усетил, че му се свива сърцето от жал.

— Царице — рекъл той, — позволи ми да изляза за няколко часа да се поразходя на кон заедно с нашия син по града. Затъжих се. В двореца ми се не стои.

— Бива — отвърнала царицата. — Но само при едно условие: ти не трябва да приказваш с никоя друга жена освен с мене. Такъв е нашият закон. Иначе не можеш да бъдеш цар на тая земя.

Рицарят обещал и тръгнал със сина си да се разхожда.

В града имало тоя ден голяма глъчка. Нали се били минали седемте седмици — хората бързали да се изприказват. Всички жени и моми в тоя град били хубави. Те поздравявали с радостни викове рицаря и сина му и им хвърляли цветя. Дълго обикалял царят с

момъка. Много му се искало да излезе вън от града, за да види езерото и оня бряг, отдето бил дошъл. Но по която и улица да тръгне, все стигал до златната стена, без да забележи някъде врата.

Озъртал се той дано види някъде мъж, да го попита отде се излиза из града, но мъж нямало никъде. Най-сетне, като стигнал до края на една сляпа улица, видял едно малко момиче.

— Това девойче ще запитам — си казал той. — То не е още жена. Аз обещах на царицата да не говоря с жени.

Момичето се било спряло и гледало любопитно царя.

— Кажи ми, хубаво дете, отде се излиза из тоя град?

Но девойчето мълчало, усмихвало се и продължавало да гледа рицаря.

— Как се казваш ти, девойче?

— Жасмина, господарю.

— Не разбираш ли, Жасмино, какво те питам? Къде е вратата, която извежда вън от града?

— Не ми е позволено да казвам никому, господарю — отвърнало детето.

Рицарят решил да се върне в двореца, без да пита друго.

Когато влязъл със сина си в своя покой, там го чакала Господарката на езерото. Тя го изгледала строго и му казала студено, ала без гняв:

— Върви си, Безстрашни рицарю, Неверни рицарю! Ти престъпи клетвата, която даде. Аз те изпъждам от своето царство. Върви си, а синът ти ще остане тук да царува. Да не си посмял да пожелаеш връщане в тази страна, че иначе те очаква по-страшно наказание!

Щом царицата изрекла тия думи, земята се разтърсила, градът и дворецът се срутили, ужасен вятър се извил, грабнал рицаря и го хвърлил в средата на езерото. Наоколо било тъмно. Водата била гъста и черна. С голяма мъка успял рицарят да доплува до брега, дето го чакал оръженосецът му. Момъкът посрещнал с голяма радост своя господар. Но Безстрашният рицар бил много оскърбен. Той не казал на оръженосеца си нищо, колкото да го разпитвал оня.

Тръгнал Безстрашният рицар отново да търси подвизи и приключения. Много юначества извършил той. Сума рицари надвил. На много нещастни помогнал, много пленени освободил. Но пак не могъл да намери покой, защото — дето и да отиде — все мислел за

чудното царство всред езерото — за онова царство, дето останал синът му. Тежко му било и за това, че царицата го изпъдила, без да го изслуша. А той не се смятал за виновен.

Цели десет години се скитал рицарят по света. Най-сетне се спрял при полите на висока планина. Там имало напусната хижа, в която преди време ще да бил живял — както се виждало по бедната покъщнина — или някой постник, или пък някой дървар. Защото в хижата имало само две-три глинени паници, едно гърне, огниво, куп кремъци и една брадва. Рицарят казал на своя оръженосец:

— Спри конете и ги вържи да пасат. Тук ще пренощуваме. Донеси дърва, наклади огън, а аз ще убия дивеч, за да сготвим ястие.

И той тръгнал към гората. Като навлязъл доста навътре, стигнал до една тиха равнина, заградена с буки и брези. Никъде обаче не видял ни птица, ни друго животно. Никакъв глас не се чувал. И стъпки не се виждали по мокрия пясък.

— Аз съм, както се вижда, първият човек, който, стъпва тук — си казал с половин глас рицарят.

Но ето, че чул като отговор на тия думи друг глас — звучен и звънлив:

— Не, юначе, ти не си първият. Мнозина преди тебе идваха тук, ала никой не се върна. И ти няма да се върнеш.

Рицарят се обърнал да види кой казва тия заплашителни думи, но не видял никого. Равнината била съвсем безлюдна. Той си вдигнал главата нагоре — и по небето не видял никого. Погледнал към земята и съзрял една сива змия, съвсем плоска; би рекъл човек, че не е змия, а късчета плочки, наредени на земята. Затова и рицарят не я забелязвал отначало.

— Кой е този, който ми говори и ме заплашва? — запитал той.

— Аз съм — отвърнала змията. — Тази гора и равнината всред нея, и цялата планина — всичко това е мое. Аз живея в онази хижа, дето остави своя оръженосец да стъква огън. Аз съм царица на тая планина.

И като рекла това, змията отведнъж нарасла и надебеляла. След малко пред рицаря се изправила на опашката си огромна змия, която изплезила език. Очите ѝ блестели, на главата ѝ имало корона от изумруди.

Безстрашният рицар изтеглил меча си, за да разсече чудовището. Той отстъпил крачка назад, за да замахне. Ала змията изведнъж изчезнала, сякаш потънала подземи. Колкото да се озъртал насам-натам, рицарят не можал да я види. И учуден, па и изненадан от това, той си казал:

— Слава Богу, че тая страшна царица се изгуби. Тя се уплаши, не ще и дума, от меча ми.

Но той не бил още доизказал тия думи, когато чул над главата си шум на птица, която лети. Погледнал нагоре и видял един голям черен лебед с позлатени краища на крилата и с елмазна корона на главата.

Птицата кацнала близо до рицаря и му казала:

— Мене ти не можеш надви, колкото и да си силен. Ти си мой пленник. Ако искаш да спасиш живота си, съгласи се да направиш това, което ще ти поръчам. А в замяна на услугата и аз ще ти помогна да намериш онова, което търсиш.

— Отде знаеш какво търся? Да не мислиш, че търся лов?

— Ти си тръгнал да търсиш сина си, който е цар на града всред Смоленото езеро.

— Позна — рекъл рицарят. — Съгласен съм да направя всичко, което ми заповядаш, ако ми помогнеш да го намеря.

— Ще отидеш наврѣх тая планина. Щом изгрее слънцето, ще видиш замък от човешки кости. Като влезеш в него, ще потърсиш извора, дето плуват черни риби. Ще пуснеш във водата една шепа пясък от тоя, на който стоиш сега, а после ще чакаш — да видиш какво ще стане. Ако до залез-слънце не дойде никой при тебе, ще се върнеш. Ако ли дойде някой и ти поиска нещо, ще му го дадеш, каквото и да е то.

Като рекъл това, лебедът се изгубил. Рицарят се върнал в хижата, яхнал се на коня си и казал на оръженосеца да го почака, колкото време и да се бави, па поел пътя към планината.

Пътят бил стръмен и заобикалял много. Мръкнало се. Рицарят решил да не спира, докато не стигне до върха, па ако ще би да пътува и цяла нощ.

Към полунощ се зачули страшни писъци:

„Отърви ни, юначе! Отърви ни, юначе!“

Рицарят спрял коня и се вгледал в тъмното. Видял, че между клоните на дърветата светят светулки. Приближил се и забелязал, че не

са светулки, а очи. Седем моми, облечени в разкъсани дрехи, висели на дърветата: косите им били заплетени в клоните, а ръцете и нозете им — вързани.

Рицарят не ги и питал кой ги е вързал и обесил там. Той отрязал въжетата, разплел косите на момите и ги освободил.

Сетне продължил пътя си към върха. И момите тръгнали след него. Настанало полунощ. Рицарят стигнал до голям водопад, който преграждал пътеката: не можело да се мине. Конят се спрял. Юнакът се замислил: не знаел що да стори.

Отведнъж една от момите излязла напред и казала на рицаря:

— Отвържи овните и водата ще потече в пропастта. Тогава ще можем да минем по пътеката.

— Какви овни? — запитал юнакът. — Къде са те?

— Ей ги горе, над пътеката. Рицарят слязъл от коня си и се покатерил по скалата, та излязъл над пътеката. И ето какво видял.

Водата падала от една висока канара в страшна пропаст, която се отваряла като котел. Но от двете страни на пропастта имало вързани два овена, огромни като бикове, червени, с огнени очи. Козината им пламтяла като огън. Те се били надвесили над пропастта и водата, като се удряла о гърбовете им, падала право на пътеката.

Безстрашният рицар видял, че овните са вързани за задните си крака о четири големи дървета, а шиите им са оковани с вериги. Той отрязал въжетата и счупил веригата. Щом се освободили, овните надали силен рев, но в същия миг козината им почнала да почернява, докато станала черна като смола. И те тръгнали кротко подир рицаря, който се качил на коня и поел отново пътя си.

Дълго вървял той. На разсъмване почнал да се приближава до върха. Като изминал и последния завой, стигнал една камениста равнина. Никакъв замък не се виждал там. Тъкмо тогава се разсъмнало. Юнакът бил уморен, ала не слязъл от коня.

Когато се показало слънцето, като из земята изникнал висок замък от човешки кости, тъкмо по средата на равнището.

Рицарят слязъл от коня си и се запътил към замъка. Влязъл. Вътре нямало никого. Той тръгнал от стая в стая. Най-после стигнал до един широк кръгъл чертог, всред който имало голям извор, заграден с мраморни плочи. В него плували черни рибки с големи глави, без опашки.

Юнакът извадил от джоба си шепата пясък и го хвърлил в извора. Изведнъж водата закипяла и почнала да пръска капки на всички страни. Тя станала първо съвсем черна, после златиста, а най-сетне — сребриста. Подир това се избистрила. Навел се рицарят над извора и много се почудил, като не видял вече ни една рибка.

Но от вълните почнали да излизат пари и да се сгъстват. След малко над извора се образувала гъста мъгла, която започнала да се втвърдява. Показали се образи на момци, моми, мъже и жени, облечени в богати дрехи. Те оживели като истински хора. Тогава изворът утихнал съвсем.

В това време всички мълчели: и тия хора, които излезли от извора, и момите, които били влезли в двореца заедно с рицаря, и сам юнакът. Мълчели, разбира се, и двата овена, които обикаляли около извора.

Юнакът седнал да чака ще ли дойде някой при него, както му бил поръчал черният лебед. Додето седял, той задрямал, защото бил страшно уморен от дългия път. Но скоро го разбудил силен глас, който хокал и се карал.

Рицарят скочил и видял пред себе си един черен великан, толкова висок, че си бил навел главата, за да се побере в стаята.

— Какво си се развикал? — запитал го рицарят. — Какво искаш?

— Дай ми меча си! — викнал още по-заплашително великанът.

Безстрашният рицар се замислил. Той не се уплашил от кряска на исполина. Ала как може рицар да си даде меча, преди да се е бил с който му го иска и да е победен? Да си даде меча някому — би значело да се признае по-слаб от него и готов да изпълнява заповедите му. Той се поколебал. Но пък, от друга страна, нали бил обещал на лебеда, че ще даде на оногова, който се яви в костения замък, всичко, което му поиска?

Додето мълчел и мислел, великанът викнал още веднъж, сега вече по-тихо:

— Дай ми меча си, ако ми мислиш доброто.

И додето казвал това, ръстът му се смалил. Той бил пак исполин, само че не толкова висок и малко по-тънък. Ала рицарят все още се двоумял какво да направи. Той понечил да изтегли меча, но го тикнал отново в ножницата.

Тогава исполинът рекъл за трети път, съвсем кротко, както говори приятел на приятел:

— Моля ти се, дай ми меча си, ако искаш да ми помогнеш.

И при тия думи той се смалил дотолкова, че се изравнил по снага с рицаря. Той и по черти на лицето заприличал доста на него, само че бил черен.

Погледнал го Безстрашният рицар и познал в негово лице сина си. Но само едно не можел да разбере: защо е черен. Той си изтеглил меча и му го дал.

Тогава черният юнак забил меча в извора чак до дръжката. Водата се сгъстила, та станала като стъкло. Той хванал меча и почнал да го върти в гъстата течност, докато се образувала голяма фуния. После го извадил и подал на рицаря. А водата взела да се смъква надолу с голям шум, като че ли пада в бездна. Малко след това от водата не останала и следа; вместо извор се показала витлообразна стълба, която водеа някъде надолу.

Момите се затекли и почнали бързо да се спущат по стълбата. След тях припнали овните. А после и ония хора, които били излезли от извора, се изгубили надолу, по стълбата. Последен слязъл черният юнак.

Безстрашният рицар не знаел да последва ли тия хора, или да се върне. Но като си спомнил, че поръчал на оръженосеца си да го чака, излязъл от замъка — яхнал коня и потеглил надолу, по планината. Когато се обърнал назад, видял, че костеният замък вече е изчезнал.

Рицарят се прибрал в хижата късно. Оръженосецът седял на прага, гладен и уморен. Той бил хапнал само две-три шепи ягоди, които успял да набере в гората.

— Е, как прекара? — запитал го рицарят.

— Тук е опасно място — отвърнал оръженосецът. — Снощи, както бях легнал, дойде една страшно грозна баба, облечена в черни дрехи. Аз се престорих на заспал. Тя не каза нищо. Седна до огнището да се грее. След малко влезе пък един черен великан — толкова голям, че трябваше да се сгъне на четири, за да се побере в хижата. Тръпки ме побиха, като го видях. Той се сви и легна тъй, че главата му беше пред огнището, а краката — вън от хижата. После взеха да си приказват.

— А какво си приказваха?

— Тя рече: „Баща ти е тръгнал. Ще му поискаш меч“ Той каза: „Няма да го даде.“ Тя рече тогава: „Ако не го даде, сърце да го изяде!“ А той каза: „Недей кле баща ми! Той ми е баща и ме търси толкова години да ме отърве от магията.“ После бабата рече: „Майка ти постъпи зле с нас. Мене прокле — от момиче да се превърна на вещица, а тебе — от млад юнак на черен великан. Тя се уплаши, че ти ще поискаш да се ожениш за мене.“ А исполинът каза: „Тя видя, че аз те погледнах, когато баща ми те питаше отде се излиза из града.“ Поседяха тъй дълго, помълчаха, па най-сетне бабата стана да си върви. И великанът подир нея. Отвън си казаха още нещо, но не можах да разбера какво говореха.

Рицарят легнал до огнището, а оръженосецът — срещу него. Тъй задремали те край огъня, като си приказвали това-онова. Към полунощ в хижата влетели две птици: гарван и гълъб. Оръженосецът се събудил и посегнал да хване гълъба, за да го опече. Но рицарят му направил с ръката си знак да се оттегли.

Тогава гълъбът проговорил с човешки глас:

— Безстрашни рицарю, ти изпълни моята молба. И аз ще изпълня своето обещание. Седемте моми, които освободи, са седемте мои сестри, които твоята жена, Господарката на езерото, бе наказала да висят вързани, додето някой помогне и на мене да се освободя от магията. Двата овена, които развърза, са нашите родители, баща ни и майка ни. И тях царицата бе проклела да пламтят и да ги гори жажда, докато дойде моят освободител. Затова бяха вързани под ручея: да пият и да не се напият. А хората, които бяха черни риби, са моите сродници, които Господарката на езерото също бе омагьосала. Тоя гарван е черният исполин, комуто ти даде меч си. Той е твоят син, когото неговата майка наказва, за да не се ожени за мене. А аз съм същото девойче, което ти едно време запита да ти каже вратата на града. Сега вече магията е разтурена и ние можем да се върнем в оня град, който се намираше някога всред катраненото езеро. Такова езеро вече няма: то е същата песъклива равнина, дето ти ме срещна — първом във вид на змия, а после във вид на черен лебед.

Като изрекъл тия думи, гълъбът се хвърлил в огнището. Огънят изведнъж угаснал. От огнището излязла млада, хубава мома. В същото време гарванът подхвърквал, та се ударил с главата в потона на хижата.

И той се преобразил след миг на човек: пред Безстрашния рицар застанал неговият син — такъв, какъвто го знаел.

Когато отишли в равнината, всред гората, там се издигал същият великолепен град със златни стени и разкошен дворец, какъвто бил някога — когато рицарят отишъл там, воден от Господарката на езерото.

А Господарката на езерото?

И тя излязла да посрещне Безстрашния рицар, сина му и годеницата на момъка. Защото тя съвсем не била зла, както би могло да се помисли. Но законите на оная земя били строги и тя като царица трябвало строго да ги пази. Още дълго управлявал Безстрашният рицар оная земя, а след него наследил престола синът му, който се оженил за оная мома.

Ала тая царица не се казвала вече Господарка на езерото, а Царица на горската равнина.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.